

Волфъ. Милостивый Срафе, азъ стовамъ добръ съсъ животъ-тъ си, какъ не е истина, дѣто ви е проклетый Голосъ писалъ, и таквѣзи благоданѣ душѣ при вашѣ свѣтлость очернилъ и окривилъ.

Графъ. И азъ не знаѣмъ, какъ да мислѣмъ за това; азъ мислѣмъ, ако да не е было тѣй, не бы стѣ-аль да ми пише.

Волфъ. О милостивый Господине, та ако паднаше въ таквѣзи грѣшвѣ и таквѣзи кротка душа, таквѣзи предобра госпожа и тѣй въспитано лице; то тогана не на свѣтъ-тъ нито честность нито вѣрность,

Графъ-тъ. Ами чи какъ бы смѣль да ми пише тѣй.

Волфъ. На това не трѣбува да си чудитени наймалко. — Може да е той самъ си падналъ въ таквѣзи слабость, па като не му излѣзалъ планъ-тъ, както е той желазъ, а той тогова, за да си отмѣсти, ударилъ съ бѣдѣ, и по желѣж-тъ на отмѣщеніе)то си несправедно ѣ окривилъ.

Графъ-тъ. Азъ мислѣмъ, че Голосъ не бы смѣль таквѣзи нѣщо и да помисли, — а камо ли да дрѣзне, ачи после да ми пише, а особенно, дѣто сѣ са подписали много свидѣтели.

Волфъ. Азъ ви и пакъ казвалъ, че е Голосъ единъ смѣтливецъ и лѣжъ.

Графъ-тъ. А одъ какво побужденіе можете доказа това?

Волфъ. Отъ сѣкѣ странѣ, а нарочно, кога единъ слуга, макаръ отъ кой редъ да былъ, на по-стари-тъ си узизва са, па правилъ неговъ-тъ го-